

Rie's Dagbog

Namibia 2017

Rie's Namibia dagbog

Namibia fra 14. januar til 3. februar 2017

Vores tur til varmen og vinteroplevelser i 2017 var oprindeligt planlagt til at gå til Chile og Argentina. Vi havde ikke fået taget os sammen til at kontakte familien, så egentlig var vi på nippet til blot at tage til Gomera på de Kanariske øer. Det havde vi så heller ikke fået taget os sammen til at gøre mere ved, da Stens kusine Karen og hendes mand Jesper var til frokost midt i december måned.

Vi snakkede som sædvanlig om rejser og planer for rejser, og derfor kom det frem at de skulle til Namibia, det tidlige (frem til 1916) Tysk Vestafrika. Det lød rigtigt spændende, og vi lå 10 centimeter over lagenet den nat - og tænkte. De havde sagt, at der var to pladser tilbage på holdet! Vi var lidt betænkelige, for vi har jo altid planlagt vores rejser selv, (bortset lige fra turen til Sovjetunionen i 1973). Det der talte for var, at det var en lille rejsegruppe (12 personer), at vi ville komme til at se oprindelige kulturer som samlere og lavere jægere og kvægnomader (selv om vi ikke rigtig troede på, at de kunne findes endnu), at vi kunne se store, vilde dyr og at vi bare skulle møde op i lufthavnen – ja ingen detailplanlægning! Vi sprang til, og tog så til lufthavnen med vores pik-pak den 14. december først på eftermiddagen. Dagbogen er denne gang skrevet på grundlag af notater taget løbende på telefonen og delvist renskrevet undervejs. Endelig har Sten suppleret med hvad han er kommet i tanke om, og som jeg måtte have glemmt samt tilføjet diverse faktuelle oplysninger.

Tysk indflydelse i Swakopmund

Søndag den 15. januar

Ankomst Windhoek ved to-tiden, lidt bombede efter turen hertil fra København via London og Jo'burg. Vi blev afhentet i lufthavnen af vores guide Lars (Ørlund) og kørt til vores Hotel Windhoek Hilton. Fandt hurtigt poolen på hotellets tag dyppede os, fik en på øjet efter de 23 timers rejse fra København, inden vi gik i byen og fik et meget solidt aftensmåltid. Det lokale køkken er svært inspireret af det tyske køkken. Jeg fik springbuk-bøf med spåtlse og Sten fik eisbein med sauerkraut (jf. den tyske fortid). Vi sov godt den nat!

Mandag den 16. januar

Morgenmad på Hilton, og i bilerne ved ni-tiden. Vi er 12 deltagere på turen og der køres i to biler, hver med lokal (sydafrikansk) chauffør og hver med en guide: Lars på vores alder og Jeppe hans søn begge med solid akademisk baggrund og begge Afrikakendere. Kursen blev sat mod Swakoopmund, der ligger ved kysten. En tur på omkring tre timer (godt 360 km). Fremme på Be-Still Acomodation i så god tid at at vi kunne finde et fint sted i byen og spise frokost. Vi fulgtes med vores nye venner Ole og Bodil fra Vendsyssel og fandt et fint lille sted ved havnen. Efter frokost gik Ole og Bodil tilbage for at hente badetøj. Vi gik på sightseeing i byen, som stadig er meget præget af den tyske kolonisering, som egentlig ikke varede særlig længe (fra ca 1880 til 1914). Dejlig ferieby, som – måske fordi det er sidst i sæsonen - slet ikke er overrendt. Mødte en (sort) lærer fra det tyske gymnasium i byen; han fortalte at ca 40% af

Mere tysk indflydelse i Swakoopmund

Swakoopmunds befolkning er tysktalende! Fortalte også om en tur til München han skulle på med elever fra skolen. Så besøgte vi et marked for lokale kunsthåndværkere og senere et reptil-museum. Ikke rigtig noget for mig, men jeg skulle tisse og så kiggede vi lige ind. Hele "rejseholdet" spiste middag sammen på på en restaurant i byen, hvor vi alle fik bøf, da Lars har planlagt, at vi skal have fisk i morgen til frokost.

Tirsdag den 17 januar

Om formiddagen kørte vi mod syd og lidt mod øst ind i ørkenen, her så vi et besynderligt fænomen: meget store sten med slæbespor efter sig! Lars forklarede det ved, at når sandet bliver meget varmt, så skabes der et glidende lag således at stened begynder at vandre (skubbet af vinden) hen over sandet, og det kan angiveligt gå ret hurtigt. Vi så også nogle nitrit aflejringer, der er tegn på, at her er et kedeligt miljø for planterne her i området.

Welwitschia mirabilis; planten der er stamfader til alverdens kogleplanter

Men nogle planter kan overleve i dette miljø og endda meget længe, således at de betragtes som "fossile" planter. Planter der også voksede på dinosaurernes tid, og som har vokset uændret på dette udsatte sted frem til i dag; meget fascinerende plante, men mærkelige! (Welwitschia mirabilis). Den er stamfader til alverdens kogleplanter(?) og vokser kun dette ene sted i verden. Inden frokost nåede vi at se tusindvis flamingoer i Walvis Bay og vi fik også set et par pragt-eksemplarer af pelikaner, store og flotte fugle. Hele holdet spiste sammen på en fiskerestaurant ved havnen i Walvis bay og fik en 'fiskekurv' dvs. en tallerken med fisk, rejer, blåmuslinger

og blæksprutte. Meget veltillavet....., men de tog sig også tid til det.

Vi skifter plads i de to busser for at lære dem at kende, der var startet turen for en uge siden i Cape Town og allerede har været af sted i en uge, så nu skal den gamle og nye gruppe integreres. Tilbage langs kysten til Swarkoopmund gennem de enorme klitter (og her snakker vi om klitter på mere end 100 meters højde). Det blev kun til 85 km på vejene i dag, helt fint efter den lange tur i går.

Da vi kom tilbage til Swarkoopmund gik vi på geologisk museum, hvor der var en stor samling af krystaller. Om aftenen spiste vi middag sammen med Karen og Jesper på dejlig fiske-restaurant, hvor Karen og Rie fik sushi, Jesper østers ad libitum og Sten store grillede rejer.

Onsdag den 18. januar

Op klokken syv og afgang til morgenmad i byen, da der ikke var servering hvor vi bor. Jeg fik noget der på spisekortet hed Birds Food, det var yoghurt med frø, mysli og frugt, lige noget for mig. Vi var 'on the road again' allerede klokken ni, for vi havde en lang tur på vejene foran os. Nordpå langs den ugæstfri kyststrækning med det malende navn Skeletkysten (Skeleton Coast) mod Cape Cross. På vejen et stop for at se på et skib, der var forlist lige uden for kysten og som nu stod som et ... skelet.

Tusindvis af flamingoer i Walvis Bay

Fremme ved Cape Cross ved elleve- tiden. Stedet er kendt for at være det sted, hvor Portugiserne (først i 1400-talle) gik i land og placerede et kors som tegn på at området skulle tilhøre den portugisiske konge. I dag besøges stedet først og fremmest på grund af den store koloni af pelssæler, det er 'teknisk set' en sæl, men

ligner på alle måder en søløve med en hals der gør at den kan dreje hovedet og med luffer (og hale) der gør det muligt for den at bevæge sig (ja nærmest løbe) ganske hurtigt. Der var mange og i alle aldre, især mange unger på blot få uger, fascinerende og meget ildelugtende.

Den store koloni af pelssæler

Ved tolv-tiden fortsatte turen nordpå mod White Lady Lodge, som ligger lige ved foden af Brantberg, et bjergmassiv der bl.a. rummer Namibias højeste top på 2600 meter og ligger lige ned til en flod. Denne er normalt er udtørret, men nu fordi vi er i regntiden, er vandførende (det vil sige, at der er lidt stillestående vand her og der). Da vi ankom til White Lady Lodge (efter godt 760 km på veje af varierende kvalitet), fik vi at vide, at der havde været elefanter i lejren i nat. Det er ikke til at vide, om der kommer nogle i nat, men vi blev instrueret i, hvordan vi skulle forholde os, hvis vi mødte en. Efter frokostsandwich gik vi ned til floden og så elefantspor og - efterladenskaber. For et års tid siden boede der en flok han-elefanter på otte stykker her i området. Her er det varmt og ikke den køligere havluft, vi er blevet vandt til. Fantastisk stjernenat, hvor mælkevejen kunne ses lige som vores nærmeste galakse Andromeda kunne ses som svage tåger på den dybsorte himmel.

Torsdag den 19. januar

Morgenmaden blev serveret fra klokken seks og umiddelbart derefter, var der afgang i bil til *White Lady*. I denne del af Namibia er der en masse grotter med hulemalerier. San-folket (buskmænd) har levet i dette område i over 20.000 år og har som mange andre oprindelige folkeslag malet på de klippevægge som har

beskyttet dem. I dette område skulle der være over 4.000 malerier. Om det har været for dekoration, fortællinger om hvad de har oplevet eller oplysninger til andre stammer må stå hen i det uvisse, men smukke er de. Den grotte vi skulle besøge havde en afbildning af det de første, der tolkede billedet, troede var en europæer, en dame (derfor *White Lady*). De havde dog overset en væsentlig detalje ved afbildningen: en erigeret penis. Senere fandt man ud af at malerierne under denne klippevæg illustrerede en ceremoni som San-folket stadig udfører. Vi gik turen op til hulen med den "hvide dame" og derfra videre til andre hulemalerier længere inde i bjergene en fin tur, der tog fire timer. Turen skal gøres med lokal guide og hende vi fulgtes med var meget interesseret i sprog (hun talte selv fem) og var tydeligvis overrasket over familieskabet mellem afrikaans og dansk (begge germanske sprog). Så tilbage til White Lady Lodge og til en velfortjent frokost og en morfar. Eftermiddags tur med lastbil i flodlejet, hvor vi så flere forskellige typer af antiloper. Tilbage til solnedgang og middag på lodgen. Jesper og Karen gav konjak på terrassen og derefter faldt vi hurtigt i en tung søvn.

I dette område er der over 4.000 hulemalerier.

Fredag den 20. januar

Morgenmad og afgang klokken otte mod Opuvo. En dagstur på knapt 470 km, så køletaskerne blev fyldt op med friskt vand. Undervejs stoppede vi ved en af Hereroernes (en af det to store lokale etniske grupper) 'boder' langs vejen, hvor de solgte krystaller og diverse smykker. Hereroerne blev forsøgt udryddet (benævnes ofte det 19. århundrede første folke- drab) af tyskerne. Tyskene syntes også, at de var

meget utugtige og utugtigt klædt (de var formodentlig halvnøgne), hvorfor de blev tvunget til at gå i europæisk-lignende tøj. De har som et resultat udviklet en kjolestil, der er utrolig farverig. Utroligt at de kan se nyvaskede og nystrøgne ud, når man ser hvilke forhold de lever under og tænker på hvor sparsom en ressource vand er. Frokost i Kamanjab, hvor nogle spændinger i gruppen desværre kom op til overfladen.

En af deltagerne havde desværre følt sig genereret af, at jeg 'flashede' min telefon (med GPS, til turen downloadet Namibiakort samt opslagsværket World Fact Handbook), da hun (altså vores medrejsende) som hun sagde 'var på ferie og ikke kunne holde mobiltelefoner ud og var træt af at se mig med min i hånden hele tiden' (sic). Jeg var noget chokeret over den pludselige offentlige overfusning ved frokostbordet og på sigt lidt ærgerligt, fordi det kom til at betyde at gruppen permanent knækkede over og stemningen blev ret dårlig.

Videre efter frokost nordpå mod Opuvo, hvor vi skulle overnatte på en fin lodge, hvor svømmebølen havde en pragtfuld udsigt over dalen. Vi skal kun overnatte her en nat, men vi kommer tilbage efter en nat nordpå ved grænsefloden, grænsen til Angola. Selv om det havde været en lang tur i dag, var vi ikke rigtig kvæstede, så vi kunne nyde en kop kaffe på terrassen, mens det øsede ned. Det stod ned i stænger i næsten to timer, og selv om jorden så meget tør ud, så sivede vandet ikke ned, men løb af.

Lørdag den 21. januar

Afgang nordpå mod Epupa Falls klokken halv ni. Vi var fremme ved teltene (der var af luksus-udgaven med privat terrasse), hvor vi skulle sove, ved et-tiden. En blandet salat til frokost, og så satte vi os ved flodbredden for at nyde freden og det smukke landskab. Det var meningen at vi skulle have haft vores sun-downer ved vandfaldet, men en byge med masser af vind og vand forhindrede det. Middag med namibisk vin til maden (ja, de laver vin i Namibia og den var bestemt drikkelig) ved den brusende flod, og så på puden i teltet. Et dejligt fredeligt sted, hvor vi virkelig fik mulighed for at slappe af.

Himbakvinder og -børn

Søndag den 22. januar

Vores rejseleder Lars havde via sine lokale kontakter fundet ud af at Himbaerne havde deres lejr lidt længere oppe ad floden og dertil kørte vi så lige efter morgenmaden (med en lokal Himba guide på motorcykel forrest til at vise os vejen).

Det var en fantastisk at opleve en stamme, der lever som de har gjort i tusinde år, men også en levevis som på sigt (og det er givetvis ikke lang sigt vi taler om her), ikke har mange chancer i den moderne verden. Alene det at børnene går i skole betyder jo, at den traditionelle livsform ikke kan opretholdes (for hvorfor skulle de så gå i skole?). Gruppen var på forhånd blevet instrueret i lokal takt og tone: f.eks måden at hilse på samt at man under ingen omstændigheder måtte passere mellem høvdingens hytte, den centrale bålplads og kraalen (afrikaans: indhegning for husdyr). Blev modtaget af landsbyens chief, på hvem vi hilste med stor ærbødighed. Himbaerne lever som kvægnomader, deres velstand måles i kvægflokkens størrelse. Voksne kvinder passer børn og laver mad. De er smurt ind i en blanding af okker og fedt, over hele kroppen og i håret, som er snoet, kun de yderste ender af håret er ikke fedtet ind, så de hænger som kæmpe sorte pom-pom'er om halsen og nakken på dem. De er kun klædt i flotte læderskørter ... og så deres røde creme, derfor kaldes himbaerne det "det røde folk". Okker og fedt kan ikke skade huden, for de havde fuldstændig glat og sund hud. Om halsen bærer kvinderne et smykke, hvor materialet angiver om der er lovet væk eller gift. Hvis de er gift er de lavet af jern. Gifte kvinder har også jernsmykker om fødderne og håndleddene, og de er

store, det må være en daglig vægttræning. De kønsmodne piger er ofte lovet væk, men er ikke forpligtet til at gifte sig med den udpegede, hun har (angiveligt) lov til at sige nej, lige så mange gange som hun vil. Det siges, at de ikke får så mange børn, men det siges ikke hvordan de undgår at få mange børn. De ikke kønsmodne børn har deres hår flettet frem over panden, drengene i en enkelt fletning, pigerne i to. Vi fik mulighed for at hilse på mange af byens kvinder og børn. De var meget imødekommende og smilende, men talte kun deres eget sprog, så det var ved hjælp af en guide, at vi fik oplysningerne ud af dem. Forkvinden kom, da vi havde været der et stykke tid. Hende skulle vi også hilse formelt på, men det gik hurtigt op i fnis og latter.

Himbakvinde med brudekrone

En fantastisk formiddag i en verden helt for sig selv!

På vej tilbage til Opuvo fik vi besøgt Epupa Falls, som druknede i regn i går, et dejligt sted hvor vi gjorde holdt og havde en dejlig udsigt over faldet og landskabet ved floden. På vejen tilbage besøgte vi også en Himba begravelsesplads, som var en mærkelig blanding af oprindelige begravelser og så moderne kristne gravsteder. De traditionelle gravsteder er blot markeret af en pæl med et ko-kranie, hvor hornene vender opad når det er en mand der er begravet og nedad når det er en kvinde. Det var påfaldende, at de kristne gravsteder havde præcise fødsels- og døds årstal på (der på trods af at gravstederne var helt nye lå langt tilbage i tiden). I betragtning af at traditionelle himbaer næppe har check på datoer og årstal efter den gregorianske kalender, er den eneste forklaring på fænomenet vel at det er gravsteder

der er etableret af 'moderniserede by-himbaer', der er blevet kristnet, og nu vil sikre sig at de kan møde afdøde forældre i det hinsides.

Mærkeligt, for himbaerne lever i deres hverdag med deres afdøde, de afdøde er i deres sind og daglige gøremål, og man besøger normalt ikke gravene når den afdøde er sendt videre. De kristnede derimod ser ud til at skulle bevares for evigt, altså tilsyneladende endnu et bevis på at de traditionelle kulturmønstre fortrænges af indflydelse udefra (her angiveligt norske missionærer?). Alt i alt har mødet med himbaerne været turens hidtidige højdepunkt, og vi ville på forhånd have forsvoret at man på en tur af denne art kunne få en sådan oplevelse. Det bedste bevis på, at det ikke var en turistfælde, var vel at der her overhovedet ikke var antydning af salg af diverse turist souvenirs (små armbånd og halskæder som man ellers ser alle vegne). Den eneste form for 'udveksling af varer' der fandt sted var at vi (Lars og Jeppe) havde medbragt en sæk majs mel og fem kilo sukker, der blev givet som tak for besøget.

Tilbage på Opuvo Country Lodge (som vi havde overnattet på to dage før), blev vi indkvarteret igen og vi tog os en dukkert i poolen, og forkælede os selv med en konjak til kaffen efter maden.

En enlig hanelefant

Mandag den 23. januar

Afslappet formiddag, hvor vi var ”på kontoret” og fik ordnet en del billeder og kom på internettet selv om forbindelsen var lidt ustabil. Reservedækket til en af bilerne havde et alvorligt hul, derfor havde vi tid her til formiddag, mens chaufførerne sørgede for at det blev lappet.

Kom af sted lidt over frokost og så gik det mod syd til Etosha National Park, den største af sin art i Namibia dvs. på størrelse med halvdelen af Danmark. Her kørte ind ad Gaulston Gate i den vestligste del af parken. Allerede inden vi nåede frem til Dolomite Camp, hvor vi skulle overnatte, så vi elefanter og giraffer. Der blev tilbagelagt næsten 200 km i dag. Dolomite Camp ligger på en bjergskråning, med en pragtfuld udsigt over savannen med nogle vandhuller, hvor springbukkene søgte vand. Lodgens hytter lå spredt på bjerget og vi fik at vide at vi ikke måtte gå alene tilbage til værelserne alene om natten, for løverne boede lige nede af skrænten. Vi lod lidt hånt om dette og vi gik friskt tilbage efter aftensmaden i samlet gruppe og godt hjulpet af Stens nyanskaffede superlygte

Løverne ligger i buskens skygge i middagsheden

Tirsdag den 24. januar

Måske skulle vi ikke have været så kry i går aftes, for vi blev vækket af løvebrøl om natten (to gange) lige uden for vores hytte.... lidt spændende og med en lyd der bestemt ikke fristede til at åbne døren og kigge udenfor! Der var udsigt til knapt 200 km på vejen igen i dag men denne gang udelukkende på grusveje. Kursen var mod vest, og vi skulle køre hele dagen i naturparken. Det blev en lang dag på bumlede grusveje med overflader som et vaskebræt, et nyrebælte havde været en fordel og Jesper brokkede sig noget. Sletten var utrolig smuk og lysegrøn, da det har regnet for nylig. Regnen betyder imidlertid også, at der ikke var så mange dyr ved de første vandhuller vi stop

pede ved, da de nu kan finde vand andre steder. Men vi fandt da nogle vandhuller, hvor nogle løver nød livet. Ud over det, så vi springbuk, gnu, sjakal, hartebeest (ko-antilope), giraf, zebra, onyx, leopardskilpade, struds og en enkelt lille varan. Efter vi havde gjort stop i Okaukuejo, der ligger centralt i Etosha National Park (en tidligere militærbase) fik vi regn mens vi kørte sydpå gennem Andersson Gate. Derefter ud til Teleni Etoshi Village Camp der ligger lige udenfor parken. Her skal vi overnatte i to nætter, så jeg udnyttede lejligheden til at få vasket lidt tøj. Aftensmaden var en buffet, hvor vi kunne vælge mellem alskens kød, og nogle sydafrikanske vine....og det fortsatte med at regne.

Giraffer på savannen

Onsdag den 25. januar

Tidligt op og mod nord ind gennem Anderson Gate, da den åbnede klokken halv syv. Vi kørte i en special bygget 4-hjuls-trækker med høj 'udsigtsplatform' så der var fin udsigt for alle. I dag gik turen mod øst mod Halali, med flere afstikere til vandhullerne, hvor der er etableret brønde til at forsyne dem. Da det har regnet meget de sidste par dage, har dyrene som sagt kunne finde vand andre steder, så der var tomt ved vandhullerne. Vi så en del løver der slæpede af under træerne, bla. en gruppe bestående af tre hanner. Derudover så vi ørehunde (bat-eared foxes) der spiser termitter, sjakaler, stenbukke, perlehøns, koritræppe (den fugl i Afrika med det største vingefang) og sorte kuran der larmer ret meget. En flot dag i Nationalparken, hvor vi så mange fremmedartede dyr.

Stribede heste

Torsdag de 26. januar

Så endnu en dag "on the road again", hvor vi kørte østpå over Otavi Mountain Range. I dag heldigvis ad gode veje, så vores nyrer blev hvor de skulle. Målet var Roy Camp via Outjo, Otavi, Grootfontein. Vi så noget minedrift efter kobber med betydelige bi-forekomster af bly og sølv (Kombat mining) undervejs, og fik tilbagelagt mere end 450 km i dag. På vejen så vi verdens største jernmeteorit (Hoba meteoritten, >60 tons), der er faldet ned her for rigtig mange år siden (ingen ved hvornår) og det kæmpekrater, der angiveligt må have været, er helt forsvundet. Den vi har på mineralogisk museum er ikke nær så stor, selv om den er den 6.-største i verden med sine cirka 20 ton. Roy Camp hvor vi skal overnatte de næste to nætter er et spøjst sted, helt anderledes end de tidligere mere 'strømlinede' lodges. Hytternes kvalitet er helt i top men udsmykningen består af gamle landbrugsredskaber og andet skrammel. Lidt af en losseplads (men bestemt på den gode måde).

En dag i en buskmand liv

Fredag den 27. januar

En dag med meget begrænset kørsel. På vej ud til Bushmans Village kørte vi forbi mange Bantu-landsbyer. Bantuer er et kvægfolk, der er der er indvandret nordfra og derfor presser stammerne, der lever som samlere og lavere jægere. Bushmans Village er et samlingspunkt for San-folket, der er buskmænd. Her kommer de ofte i regntiden. Bushmans Village er et levende museum, støttet af nogle NGO'er, der vil hjælpe dem med at vedligeholde og formidle deres kultur, vel vidende at det kun er en stakket frist. Her fik vi mulighed for at være med i en "formiddag i en buskmand liv". Vi så hvordan de tænder bål uden brug af tændstikker eller lighter, laver fælder for små dyr og hvordan de kan følge spor fra selv de mindste dyr. Vi havde to guides fra San folket: en ældre mand på omkring 60 år og en yngre på omkring 20. Kun den yngre talte engelsk, så han måtte tolke for sin onkel. De viste os også planter og fortalte om de kunne spises eller om de havde en medicinsk virkning. Der blev også gravet en rod op som den ældre 'skrællede' af og vred en masse væske ud af den. Det kunne drikkes. Resten af roden blev gravet ned igen, så den kunne regenerere (det er da at være opmærksom på ressourcerne). På turen fulgte en gruppe af kvinder os, jeg tror mest af nysgerrighed. En dejlig dag på kanten af Kalahari.

Popa Falls

Lørdag de 28. januar

Transportstræk fra Roy's Camp til Popa Falls i Caprivi-striben. Det var en tur på omkring 400 kilometer. Det var tidligt afgang, da vores bus havde to dårlige hjul der skulle serviceres, så vi skulle skulle stoppe i Rundu efter 200 km.

Der kunne hjulene tjekkes og blive pumpet op, mens vi fik en kop kaffe på et fint sted, lidt kolonialt med fine græsplæner og påfugle. Vi var fremme på Shametu Lodge ved tre tiden; fantastisk sted lige ved floden, vores telt-balkon rager ud over floden. Her var der også lidt koloni-safari-agtig stil over det. Solnedgangs-sejltur, over til Popo vandfaldet, hvor der blev serveret øl og snacks, fin tur. Så tilbage til lodgen, hvor vi fik en dejlig veltillavet middag.

Flodheste i floden

Søndag den 29. januar

Planen var at stå tidligt op for at sejle ud på floden og se flodheste. Det regnede hele natten og fortsatte da vi stod op. Så den tidlige afgang blev aflyst og udsat til klokken elleve, i håbet om at regnen ville aftage og at strømmen i floden ville mindske. Det var fascinerende at sidde i læ og se ud over floden i silende regn om end det måske ikke lige det var det vi havde forventet (på den anden side vidste vi jo godt at vi var i begyndelsen af regntiden).

Og det var så lige præcis det der skete: Regnen holdt op, og vi fik en fin tur og så flodheste på Okavango floden. Når flodhesten ikke har pels (siger et afrikansk sagn) er det fordi de engang var nogle ufattelige selvfedede heste med en meget smuk og lang pels, som de gjorde alt for at passe og pleje pelsen, snakke om og vise den frem. Derfor blev de andre dyr meget trætte af at høre på dem og satte ild til deres sengehalm en nat og alt den smukke lange pels brændte. De styrtede ud i floden for at slukke ilden...og siden da, er de kun kommet op om natten fordi de skammer sig sådan over den pelsløse hud.

Efter frokost skulle vi en tur i en høj 4-hjuls-trækker, da vejret stadig så lidt lusket ud, kørte

vi i vores små busser ud til parken (Bufflo Core Area), hvorefter vi steg over i de åbne vogne, og SÅ begyndte det at regne! Vi kørte tilbage holdt en pause under et tag og kom af sted igen, og fik en time i naturparken, stoppede under et baobab træ og fik en øl. Når baobab-træet ser så mærkeligt ud, er det egentlig fordi hyænen er så dum. For da jorden blev skabt, fik alle dyr et frø de skulle plante, så der ville komme et træ til dem. Men hyænen, der er så ufattelig dum, plantede frøet på hovedet! Derfor står baobab-træet på hovedet med rødderne op i vejret.

Zebraer, bøfler, giraffer, sabelantiloper, letsewe'r og impalaer var ude i vejret, også da det begyndte det at regne igen! Der kom meget regn og vi blev våde, meget våde. Selv om vi kom ind i vores små lukkede busser ved gaten, var vi meget våde, da vi kom tilbage til lodgen. Vi blev modtaget med varme tæpper og et glas med portvinslignende indhold. Det trængte vi til især de varme tæpper. Der var fyret op i grillen til aften og vi fik mixed grill mmm, efter vi havde fået varmen under dynerne.

Baobab-træ

Mandag den 30. januar

Afslappet formiddag, hvor personalet sang os af sted ved 11-tiden, alle deltog, og der blev danset og sunget -igen en ægte oplevelse (hvad det så i øvrigt er?). Skulle lige have benzin på bilen og så sattes kursen østpå gennem Caprivi-striben, der som en lang tange strækker sig mod øst mellem (mod syd) Botswana og (mod nord) Angola og Zambia. Denne mærkværdige grænse er et levn fra kolonitiden og den store Berlin-konference i 1884-85, hvor de europæiske lande delte Afrika i mellem sig; og her skulle Tyskland sikres en forbindelse til de østvendte flodsystemer og dermed til deres besiddelser i

Østafrika (Tanganyika nu Tanzania). Det var en dag i den frodige del af Namibia. En ting er at floden giver sit tilskud til landbruget, men at vi er i regntiden, hjælper også på det. Og så siger de lokale, at det er syv år siden at de har haft så meget regn, så tidligt på sæsonen. Der er ingen catering, hvor vi overnatter, så fik vi sandwich til frokost på nabo-lodgen, middag i byen på en italiensk restaurant.... det sidste en noget blandet oplevelse. Det har været lidt svært for Lars at finde et sted at overnatte på denne strækning, for lige så snart han har fundet et sted, så har han fået en aflysning på grund af oversvømmelse. Her hvor vi bor nu ligger hytterne i god afstand fra floden, så her er sikkert.... også for krokodillerne.

Vildsvin og vild-svine-grisse-basser

Tirsdag den 31. januar

Dagen startede med morgenmad på nabo-lodgen. Herefter en bytur i Katima, hvor der er et dejligt marked. Mens vi var på marked blev bilerne fyldt med brændstof, for det er billigere her end i nabolandene: Botswana (som vi skal igennem nu) og Zimbabwe, hvortil vi nu skulle for at besøge Victoria Falls.

Vores hidtidige oplevelser med myndigheder i Namibia havde været meget positive og det har virket på os som om landet var væsentlig bedre organiseret end vores fordomme havde ladet os forvente. For at checke at denne opfattelse nu var korrekt undersøgte vi, hvordan Namibia ligger på den liste Transparency International hvert år publicerer (og hvor Danmark ligger i top). Namibia ligger godt, dvs på linie med f.eks. Spanien, lidt bedre end f.eks. Italien og klart bedre end de fleste lande på Balkan (f.eks. Grækenland).

På forhånd var vi blevet advaret om at forholdene i Zimbabwe var helt anderledes. Grænse-

overgangene var en oplevelse i sig selv -og kostede en del tid. Først ud af Namibia, så ind i Botswana, ud af Botswana og til sidst ind i Zimbabwe. Der skulle vi have visum, så det tog tid, og så var vi i Zimbabwe! Der var næsten et væddemål mellem Lars og chaufføren om, hvor lang tid, der ville gå før vi ville blive stoppet af det zimbabwi(an?)ske politi og få en bøde. De var lidt spændt på, hvad bøden skulle være for denne gang, da bilerne var kontrolleret af udlejeren inden afgang fra Syd Afrika, efter de seneste retningslinier fra Zimbabwes ambassade i Johannesburg. Bare 800 meter inde i Zimbabwe blev vi så stoppet ved en politiskontrol: ingen sammenhængende, hvid retro-refleksiv stribe på forenden af bilen, kun en stiplet stribe; bøde 20 USD! Den havde de ikke lige set komme.... bøden jo! men ikke årsagen. Og så virker det ganske komisk, når man i øvrigt ser hvordan de lokale bilers stand og udstyr i øvrigt er.

Fremme ved Victoria Falls Hotel efter 210 km fra Katima, og det var flot. Middag ude i byen. Mens vi har været her har vi smagt kød fra mange forskellige dyr: Oryx, zebra, stenbuk, så i dag havde Lars bestilt bord på en restaurant lidt oppe ad gaden nu skulle vi smage girafkød..... og det har vi så gjort nu. Skal jeg være helt ærlig, så har det været en kæmpeoplevelse at smage alle disse fremmedartede sager, men deres svinekød er uovertruffet! Næsten bedre end det vi har fået i Grækenland, og det siger ikke så lidt.

Victoria Falls

Onsdag den 1. februar

Hotellet her (Victoria Falls Hotel) er absolut toppen af, hvad vi nogensinde har prøvet. Det stammer tilbage fra 1904 for at betjene passage-

rer fra jernbanen der var en del af, den dengang planlagte, Cape-Cairo jernbane. Senere betjente hotellet passagerer fra BOAC's flyvebåds-forbindelse fra Southhampton til Cape Town og hotellet har været besøgt af adskillige kongelige bl.a George med familie (ifgl. Lars har også Christian X boet her, mens han var kronprins dvs. før 1912).

Dagen startede med en overdådige morgenbuffet. Derefter gik vi en tur langs Victoria Falls. Der falder meget vand, meget langt ned og vandet sprøjter op nedefra og en stor del af turen er i en "cloud forrest", så visse steder ligger i konstant 'regnvejr' så det var en våd, men en imponerende og flot tur. Så nu kan vi så sammenligne Iguazu i Argentina og som oplevelse står Vic Falls ikke tilbage, om end det som turistattraktion synes væsentlig mere præget af turisme.

Victoria Falls er meget stort!

Resten af dagen legede vi så koloniherrer på hotellet, -og det gjorde vi i og for sig også om aftenen, hvor vi sammen med kusine Karen, Jesper og vores nye veninde Helga spiste middag i the Livingstone Room. En beskeden syv retters menu med tilhørende vin menu og superb service, - hvad mer kan man forlange som en afslutning på et Afrika eventyr?

Torsdag den 2. februar

johhh ...måske champagne til morgencompletten. Det fik jeg så, det var jo alligevel på buffetten. Der var afgang fra hotellet klokken ti og så tog vi en tårevædet afsked med Lars, hans søn Jeppe og vores chauffør. Selv om vi havde udsigt til mere end 24 timers rejse var alle var i fint humør og fyldt op med gode oplevelser.

Fredag den 3. februar

Turen hjem var ret ukompliceret. Først fra Victoria Falls Airport til Johannesburg, her fem timers overgangstid før det lange stræk til Frankfurt. Vi fik sovet fint i flyveren, skiftede i Frankfurt tidligt i morges og kom videre til København og var hjemme ved elleve-tiden, godt mætte efter mange fine oplevelser, der nu skal fordøjes.

Familien på skovtur: Jesper, Karen, Rie og Sten